

[Aksel Larsen.]

grunde. Vi er af den mening, at sådan jord eller sådanne byggegrunde bør kommunerne kunne erhverve til jordens vurderingspris, hvorved man jo ikke går nogens interesser for nær — og slet ikke foretager ekspropriation. Og vi er af den mening, at sådanne byggegrunde derpå af kommunerne ikke bør sælges, men stilles til rådighed på jordrentevilkår.

Den højtærede udenrigsminister har ikke gjort noget som helst forsøg på at bestride eller afsvække, hvad jeg sagde om fællesmarkedet og om Danmarks udsigter i fællesmarkedet, således som vi kan bedømme dem nu, hvor vi har fået de 700 sider chokrapport. Jeg kan jo kun tage det som udtryk for, at den højtærede udenrigsministers meninger om det spørgsmål nok ikke står så forfærdelig langt fra mine, selv om jeg er ganske klar over, at han har langt større håb om indrømmelser på de forskellige prekære punkter, end jeg mener at kunne have.

Den højtærede udenrigsminister havde ikke et ord at sige i anledning af min, skal vi sige bebrejdelse imod ham for det hastværk, han havde den 4. august, hvor han ikke ville vente bare 3 uger med afstemningen om beslutningen angående fællesmarkedet. Jeg gjorde dér opmærksom på, at den højtærede udenrigsminister jo måtte vide — for telegrammet var kommet allerede tidligt på eftermiddagen — at fællesmarkedets ministerråds formand, den tyske minister Erhard, havde erklæret, at det kunne ikke falde dem ind at holde råds-møde om Danmarks og Englands ansøgninger før i slutningen af september. Da argumentationen var, at vi absolut måtte tage stilling den 4. august, for ellers kunne vor ansøgning ikke blive behandlet samtidig med Englands, var det altså i virkeligheden ikke nogen begrundelse for hastværket, den kunne være blevet behandlet samtidig med Englands, også om den først var blevet indgivet, skal vi sige den 15. september.

Den højtærede udenrigsminister bekræfter jo stort set min skildring af, hvad der skete på Voksenåsen, men han mener ikke, det er rigtigt, hvad jeg har sagt om, at forhandlingerne nok bliver ført med England førend med Danmark. Ja men jeg vil

slet ikke bestride, at i det øjeblik man har haft det første forhandlingsmøde og den første forhandlingskontakt, er forhandlingerne optaget, og selv om der så kommer en pause på 6-8-10 måneder, er de ikke afbrudt — formelt. Formelt er forhandlingerne mellem Danmark og de seks i gang.

Jeg har blot indtryk af, at man fra de seks er interesseret i at føre forhandlingerne med England, før man for alvor tager fat på realitetsforhandlingerne med Danmark, og det er det, jeg har sagt. (*Afbrydelse af udenrigsministeren* [J. O. Krag]). Ja, det vil tiden vise, siger den højtærede udenrigsminister, og han har så evindeligt ret.

Videre siger den højtærede udenrigsminister, at vi vil jo blive orienteret og få lejlighed til at fremføre vore synspunkter over for de seks angående landbrugsordningen. Ja, det stemmer ganske overens med, hvad jeg har sagt, da jeg citerede Couve de Murvilles og Mansholts udtalelser og efterlyste et dementi fra den højtærede udenrigsminister af udenrigsministeriets optimistiske meddelelse om, at Couve de Murvilles afvisende erklæring betød velvilje. Det er sagt, at vi skal nok få at vide, hvad der er besluttet, sådan at vi kan tilpasse os de vilkår, der kan følge af de seks' beslutninger; det er sagt bl. a. af Mansholt. Ja, det er da klart; vi kan fremføre vore synspunkter, vi kan sende et brev til dem hver eneste dag, hvis vi vil. Om de tager hensyn til det, er noget ganske andet, og her siger den højtærede udenrigsminister, at hvis de ikke tager hensyn til vore synspunkter, har det hele jo ingen mening. Jeg er ganske enig.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup ville manuducere mig om, hvad der er halvdelen, og hvad der er et flertal i tinget. Jeg ved meget vel, at socialdemokratiet har 77 medlemmer her, og at vi har 11 medlemmer; det er tilsammen 88. Jeg ved meget vel, at det ikke er flertallet. Jeg ved også meget vel, at socialdemokraterne plus de radikale 11 medlemmer heller ikke er flertallet. Jeg ved imidlertid også, at i de fleste indenrigspolitiske spørgsmål er det ikke 179 medlemmer af det høje ting, der stemmer, men 176. Det vil altså sige, at de 88 er akkurat halvdelen. Det udelukker altså ikke, at der var en mulighed for, hvis 88 medlemmer af tinget er enige om,